

Og ind traadte Hjalmar i Krigerens
 Og Harpene tauge med Hæst,
 Korbitret han gik mod sin troløse Brud
 Og griber i Brudekronen fast.
 Han river den vildt af det mørkebrune Haaret,
 Saa bleg, som hun alt var paa Dødsleiet baaret
 Saa Gulda med Dødsstræk og bævende Varm
 For sin svegne Hærestes hævnende Arm.

Brudgommen han løstet mod Hjalmar sit Sværd
 Men Hjalmar og løstede sit,
 Han raabte: „Nu, Usling, blot dø er du værd!
 Mit Sværd bider bedre end dit.“
 Som Løver de kæmped nu mod hverandre,
 For Livet stred han, og for Hævn stred den andre;
 Som Ild lyste Ninnes gnistrende Bar;
 Men Sagen dog uvis og uafgjort var.

Ung Hjalmar han stødte sin Klinge med Hæst
 I den hvide Modstanders Bryst,
 Men denne alt ham havde Baneskar bragt,
 Og blegne saa med en rællende Røst,
~~Saa Hjalmar rids ned Fjenderens Side,~~
 Som ikke lod af med at græde og kvide,
 Naar hun paa den døende Unglingen saa,
 Saa bleg som en afbrudten Lilje han saa.

„O ve mig, o ve mig, min Hjalmar jeg sveg“,
 Hun raabte og Hænderne vred.
 „At sværge er let, men det er ingen Leg
 At bryde saa troløst sin Ed;
 Nu nagende Kvaler mon pine mit Hjerte“. —
 Og inden tre Dage hun døde af Smerte.
 Ved Siden af Hjalmar hun jordebdes da,
 Et Tegtepar blev de i Graven endda. —

Hver Gang, siger Sagnet, naar Midnatten har
 Et taagede Tusmørke strakt
 Den Bækken, hvor Hjalmar og Gulda før var,
 Staar Gulda i sølverhvid Dragt,
 Paa Pladsen, hvor lidt hun med Hjalmar har siddet
 Og lovet de Eder, som nu hun har sveget;
 Hun klager og sulter med Taarer og bleg,
 „O, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jeg sveg!“

Pris 10 Drc.

Tilfjøs i Pilestrædet No. 7, 2den Etage, Kristiania.
 S. & Jul Sørensens Bogtrykkeri.

Kjærlighedsvisen

om

Hjalmar og Gulda.

Paa blomsterklædt Balke sad Hjalmar og kvad
 Om Fortids Bedrifter en Gang.
 Og Liljernes Væger og Rosernes Blad,
 Sig kniede dybt for hans Sang.
 Og Fuglene sad saa tause paa Grene,
 Som gylde Kornag paa Straaene pene,
 De nikkede Bifald ved Vaarvindens Magt.
 Kæft straalte hans Bænde og krigerste Dragt.

Og hele Naturen, fornyet og stjern,
Saa yndig i festlige Strud.
Med nyflettet Blomstkrans og Vaartappe stjern,
Som en længtende Brud,
Og Glæden og Vren og Elstovens Minde
Sin Trylleglands viste for Ynglingens Sinde.
De svævet paa Binger med guldfarvet Glands,
Sødt bød de ham Vre, Lyksalighed, Navn.

Da nærmed sig Hulda, og Drømmen forsvandt
For Ynglingens henrykte Syn,
Han saa bare hende, saa Rødmen, som brandt:
Dig Purpur paa snevide Sty'n.
Han kysede en Taare af straalende Dø,
Han tænkte paa Verden og Striden saa søie.
Lyksalig han fant i sin Tilbedtes Favn,
Han glemte bort Vre og Rygte og Navn.

"Du elsker mig, Hulda, og Jorden mig bær;
Jeg Duggen paa Rosen er lig.
Du elsker mig, Hulda, og Lykken den er
Ei nu mere fremmed for mig;
Thi Kjærligheds Tomhed og Længselsens Smerte.
De finder et Veier med dit mit Hjerte;
Thi er ei Naturen, min Pige, med dig
Et sandt Paradis her paa Jorden for mig?"

"Men sviger du mig, ol da sluttes min Sol,
Da sprænges af Angest mit Bryst;
Da findes paa Jorden fra Pol og til Pol
Ei nogen som stænter mig Trøst;
Dag sværg mig, min Hulda, Gud hører paa Dig,
Mig aldrig at glemme, hvor end det gaar mig,
At være mig trofast i Liv og i Død,
At elske din Hjalmar i Lyft og i Nød."

"Min Hjalmar," sa Hulda med sød Melodi
Og luffede hans Mund med et Kys.
"Hvor tidt har jeg sagt, at jeg trofast vil bli;
Det samme jeg svor dig jo nys,
Dag sværger jeg, Hjalmar, ved Himlen som hør mig
Dig aldrig at glemme, hvordan det saa gaar dig;
Dag blot for min Hjalmar jeg klæ'r mig til Brud,
Men bryder jeg Eden, saa straffe mig Gud."

Og Solen var sunken og Fuldmaanen lo
Saa mildt til de elskede To.
Om Bassen sit Tusmørke drog,
Men endnu de sad i Ro;

Dag maatte de hver til sit eget Hjem vandre,
Saa svore de hoit at bli tro mod hverandre.
Og Hulda hun lovede at møde sin Ven
Bed næste Dags Skumring paa Bassen igjen.

Saa leved den salige Hjalmar en Tid,
Og Sommeren ilede med Hast,
Med Som'ren og flygtet hans gyldne Fred,
Som Dalens bortvisnede Græs;
Thi saa udbrød Krigen fortærende Plage,
Fra sorgende Mø maatte Hjalmar bortdrage
I Striden, med Hulda i Elstovens Glød
Ham atter svor Trofast i Liv og i Død. —

Et Aar var han borte, og Glæde og Liv
Nu vorte i Vandet paanyt.
Endt var nu den grusomme blodige Riv,
Og Sorgen til Glæde var bli't.
Med Ar og med Frugter sig Jorden mon smykke,
Da styndte vel Hjalmar sig hjem for at trykke
Sin længtende Brud til sit trofaste Bryst,
At omhytte Savnet med Glæde og Trøst.

Ved Hjemmet han mødte den aldbrende Svend,
En Nabo, og trykket hans Haand.
"Velkommen, du modige Yngling igjen
Fra Striden og fremmede Land"

"Tak, Svend", sagde Hjalmar, "hvor gaar det
med hende?"
Jeg iler nu derbort, og snart skal hun sende
Et himmelsk forførende Blik bort til mig;
Du hindrer mig Svend, jeg forstaar ikke dig!"

Og Svend tog i Bidslet og rystede hans Hest
Tilbage et Skridt noget hvast
"Jeg frygter du bli'r ingen velkommen Gæst",
Da blegnede Hjalmar med Hast.
"Opmande dig Yngling med Mod for at høre:
En Hilsning, som Glæden din nok vil bortføre;
Vid da, at stjern Hulda, forstræf'lige Bud,
Idag er den store Sebastians Brud"

"O Himmel og Afgrund", streg Hjalmar og slog
De Staalhandsker sammen med Skraek.
"Meneberste, vent kun, jeg træffer dig nok".
Og døv for den gamle Mand's Kvæk,
I Firsprang han red til den Troløses Hytte,
Hvor Binduerne vare med Blomster belyste,
Og Taget gav Gjenlyd af Gæsternes Sang,
Og Harper og Bægrene klang paa en Gang.